

สำเนา

อ่านเมื่อวันที่ 23 พ.ย. 2559

(ต. ๒๒)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๕/๒๕๕๕

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๖๐๖ / ๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง

นางสาวฉลา ชิดชู

ผู้ฟ้องคดี

ผู้อำนวยการโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ที่ ๑

รองผู้อำนวยการฝ่ายปกครองโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ที่ ๒

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๐/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๒๔๔/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองสงขลา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนประจำของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นข้าราชการครู ตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการฝ่ายดูแลกิจการ

/หอพัก...

หอพักของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสะอาด และความปลอดภัยของหอพัก ได้กระทำการนอกเหนือหน้าที่โดยอนุญาตให้นางสาวปริยาพร ทองไชรั กับพวกรวม ๕ คน ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกและมีใช้นักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เข้าพักอาศัยที่หอพักของโรงเรียน เป็นเหตุให้นางสาวปริยาพร กับพวกลักลอบนำของมีนเมาเข้ามาดื่มกินในหอพัก โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้รู้เห็นว่สิ่งของที่นางสาวปริยาพร กับพวก กำลังดื่มอยู่เป็นของมีนเมาและผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาร่วมวงดื่มกินของมีนเมากับบุคคลดังกล่าว เพียงแต่ต้องการเข้าไปพูดคุยถึงทุกข์สุขความเป็นอยู่ เนื่องจากเป็นเพื่อนเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นด้วยกัน เมื่อผู้ฟ้องคดีเข้าไปนั่งคุยกับกลุ่มของนางสาวปริยาพรได้ไม่นาน นางสาวจรีใจตรง ครูประจำหอพักได้เข้ามาตรวจความเรียบร้อยและบังคับให้ผู้ฟ้องคดีเขียนบันทึกรับสารภาพว่า ได้ร่วมดื่มกินสุราในหอพัก ต่อมา เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ นางสาวจรีใจได้นำบันทึกรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีส่งไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไปตรวจสถานที่เกิดเหตุในช่วงบ่ายของวันเดียวกัน และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ค้นพบหลักฐานเป็นขวดสุราตั้งอยู่ที่อ่างน้ำ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับทราบและพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเชิญผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีให้ไปพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่นางอารีย์ ชิดชู ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีได้ไปพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนที่ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ และในวันดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้นางอารีย์ ทราบด้วยวาจาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน โดยร่วมกระทำผิดกับพวกด้วยการนำสุราเข้ามาดื่มบนหอพัก ทางโรงเรียนโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพัก ทั้งแจ้งด้วยว่าเมื่อต้องออกจากหอพัก ก็ต้องออกจากโรงเรียนไปด้วย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนต่างจังหวัด ต้องเป็นนักเรียนประจำพักที่หอพักของโรงเรียนเท่านั้น เมื่อถูกลงโทษให้ออกจากหอพักก็เท่ากับขาดคุณสมบัติการเป็นนักเรียน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ นางอารีย์ได้ไปที่โรงเรียนตามที่นัดหมายอีกครั้งแต่ไม่พบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพัก หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดกฎระเบียบโรงเรียน

/จุฬาภรณ...

จุฬาราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน และคุณสมบัติการเป็นนักเรียนของโรงเรียน จึงให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดโทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำผิดไว้ ๔ สถานเท่านั้น คือ ๑. ว่ากล่าวตักเตือน ๒. ทำทัณฑ์บน ๓. ตัดคะแนนความประพฤติ ๔. ทำกิจกรรม เพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพัก จึงเป็นการลงโทษที่ไม่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการดังกล่าวและระเบียบโรงเรียน จุฬาราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการเสริมแรงและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ข้อ ๑๑ และ ข้อ ๑๒ อีกทั้งเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ด้วย นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังได้พูดประจานผู้ฟ้องคดีในที่ประชุมนักเรียนหอพักและที่ประชุมนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และให้นักเรียนนำเรื่องของผู้ฟ้องคดีไปแจ้งให้ผู้ปกครองนักเรียนทุกคนทราบด้วย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายแก่สิทธิเสรีภาพในการเลือกสถานศึกษา ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปหาสถานศึกษาใหม่ ซื้อชุดนักเรียนใหม่ อุปกรณ์การเรียนใหม่ และอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปเรียน กวดวิชาที่สถาบันกวดวิชาที่กรุงเทพมหานคร อันเป็นการทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ ศร ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาราชวิทยาลัย ตรัง

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันชดเชยค่าธรรมเนียมศาล แทนผู้ฟ้องคดี

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เชิญผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีไปพบและแจ้งด้วยวาจาว่า ต้องให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพัก และเตรียมหาโรงเรียนใหม่ พร้อมทั้งให้ทำทัณฑ์บนไว้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์เรื่องดังกล่าว ต่อคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง โดยคณะกรรมการสถานศึกษาฯ มีมติว่า ไม่ได้เป็นอำนาจของคณะกรรมการสถานศึกษาฯ ให้โรงเรียนดำเนินตามกฎหมาย ระเบียบ และอำนาจหน้าที่ของสถานศึกษา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียน ซึ่งถือเป็นการแจ้งผลการอุทธรณ์การลงโทษ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถอุทธรณ์ซ้ำในเรื่องดังกล่าวได้อีก

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา แต่ในข้อหาที่ให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน นั้น ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณา เนื่องจากต้องห้ามตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และให้เรียกสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เข้ามาเป็นคู่กรณีในฐานะผู้ร้องสอดในข้อหานี้ โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีอำนาจหน้าที่ในการรับนักเรียนเข้าเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) และมีอำนาจในการสั่งให้นักเรียนหอพักหรือนักเรียนประจำให้พ้นจากสถานภาพนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ได้ โดยระเบียบและกฎหมายที่ใช้ในการสั่งการ คือ (๑) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นระเบียบในการพิจารณาลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาในโรงเรียนหรือในสถานศึกษาทั่วไป อันเกี่ยวกับการกระทำความผิดและสถานภาพการเป็นนักเรียนหรือนักศึกษา (๒) ระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ เป็นระเบียบในการพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ซึ่งกรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ปฏิบัติตามขั้นตอนและกระบวนการตามระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ กล่าวคือ เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา ครูประจำหอพัก

/ได้ยินเสียง...

ไต่ถามเสียงที่ชั้น ๒ ปีก ๒ ดังกว่าปกติ โดยทราบมาก่อนแล้วว่ามีนักเรียนศิษย์เก่ามาพัก
 จึงขึ้นไปดูที่ชั้น ๓/๒ ครูประจำหอพักในคืนนั้น คือ ครูจรี ใจตรง และครูสุภาวดี ชูเพ็ง
 ได้พบผู้ฟ้องคดีอยู่ในบริเวณที่นักเรียนตั้งวงดื่มสุรา มีแก้วสุรา ขนมหขบเคี้ยว ลังโพนใส่ผ้าแข็ง
 ครูหอพักจึงนำหลักฐานเก็บไว้และให้นักเรียนทุกคนที่เกี่ยวข้องเขียนบันทึกเหตุการณ์
 ผู้ฟ้องคดีได้เขียนบันทึกในวันเดียวกัน รับว่าได้กระทำผิดระเบียบหอพักโดยการดื่มสุรา
 บนหอพักในเวลา ๒๓ นาฬิกา และอาจารย์จรีมาพบเหตุการณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำขวดน้ำเปล่า
 ซึ่งมีสุราในปริมาณที่น้อยขว้างทิ้งไปทางระเบียงซึ่งเป็นการผิดระเบียบของหอพัก และได้
 ลงลายมือชื่อในช่องผู้กระทำผิด ต่อมา เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ ครูหอพักได้นำหลักฐาน
 ทั้งหมดและนักเรียนที่เกี่ยวข้อง คือ นักเรียนโรงเรียน มอ. วิทยาลัยสวรรค์ ๔ คน นางสาววานิษา
 บัวแย้ม และผู้ฟ้องคดี มาพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และครูประจำหอพัก โดยได้
 ร่วมกันซักถามข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เปิดโอกาสให้ทุกคนเล่าเหตุการณ์
 ที่เกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดี นางสาววานิษา และนางสาวปริยาพร ทองไชร์ ทั้งสามคนไม่มีใครปฏิเสธ
 การกระทำผิดของตนเอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอบรมและมอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 พร้อมครูหอพักดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ได้ทำหนังสือลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ แจ้งพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ว่าเดิมผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๓ โดยคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์
 แต่คณะกรรมการพิจารณามีมติให้เข้าเรียนตามโควตา โดยให้ผู้ปกครองมาทำทัณฑ์บนไว้
 ผู้มาทำทัณฑ์บนไว้เป็นย่าของผู้ฟ้องคดี และเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๐ ทำผิดระเบียบ
 หอพักด้วยการลงหอสายไม่ตรงเวลา ซอยผม ได้ทำทัณฑ์บนไว้ วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑
 นำเครื่องใช้ไฟฟ้ามาประกอบอาหารบนหอพัก ได้แจ้งให้ผู้ปกครองทราบและทำทัณฑ์บนไว้
 วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ให้ผู้ปกครองทำทัณฑ์บนไว้ ฐานต่อลำโพงและเปิดเครื่อง MP๓
 เต็มร่าบนหอพัก และความผิดอื่นๆ อีก เช่น ใส่ตุ้มหูและสร้อยคอ ต่อมาครั้งหลังสุดได้นำสุรา
 มาดื่มในหอพัก ซึ่งถือว่าเป็นการประพฤติผิดระเบียบหอพักและระเบียบโรงเรียนอย่างร้ายแรง
 เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีสำหรับนักเรียนคนอื่นๆ และเป็นการทำลายชื่อเสียงของโรงเรียน
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/ว ๙๔๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑
 เชิญผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีให้มาพบในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อมา คณะกรรมการ
 ฝ่ายกิจการหอพักโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็น
 ประธานที่ประชุมพิจารณาเกี่ยวกับการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีและนางสาววานิษา

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการบริหารหอพักได้ประชุมเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒ มีมติร่วมกันให้ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองนักเรียนทั้งสองคนมารับทราบพฤติกรรมของนักเรียนและให้ผู้ปกครองนำนักเรียนไปเป็นนักเรียนประเภทไปกลับ เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการอบรม ดูแล กำกับติดตามพฤติกรรมของนักเรียน อีกทั้งจะได้ไม่เป็นแบบอย่างแก่นักเรียนคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นนักเรียนประจำอีกจำนวนมาก แม้ผู้ฟ้องคดีจะอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการบริหารสถานศึกษาเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่ในขณะนั้นผู้ฟ้องคดียังเป็นนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ประเภทนักเรียนประจำหอพัก เพียงแต่การให้รับทราบถึงการทำความผิดระเบียบหอพัก อันจะส่งผลให้ถูกออกจากการเป็นนักเรียนประจำหอพัก เป็นการแจ้งด้วยวาจาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ปกครองทราบเท่านั้น ไม่ใช่เป็นคำสั่งอย่างเป็นทางการ ผู้ฟ้องคดีและผู้ปกครองร้อนใจไปเอง จึงอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการบริหารสถานศึกษา และคณะกรรมการบริหารสถานศึกษา ได้ประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติว่า การพิจารณาเรื่องผู้ฟ้องคดีทำผิดระเบียบหอพักไม่ได้เป็นอำนาจของคณะกรรมการบริหารสถานศึกษา จึงให้โรงเรียนดำเนินการตามกฎหมายระเบียบและอำนาจหน้าที่ของสถานศึกษาต่อไป สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อได้รับทราบมติของคณะกรรมการบริหารหอพัก ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ปกครองผู้ฟ้องคดีนำนักเรียนไปเป็นนักเรียนประเภทไปกลับแล้ว ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผู้ปกครองผู้ฟ้องคดีอย่างเป็นทางการว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน และคุณสมบัติการเป็นนักเรียนของโรงเรียน จึงให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ผู้ฟ้องคดีและผู้ปกครองผู้ฟ้องคดีรับทราบและได้ศึกษาที่โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ในฐานะนักเรียนประเภทไปกลับต่อไป จนถึงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ หลังจากนั้น ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีโดยนางอารีย์ ชิดชู ได้ยื่นคำร้องขอระเบียบผลการเรียนและขอย้ายสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดีด้วยความสมัครใจ เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนทุกฝ่ายรวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอนุญาต สถานภาพการเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ของผู้ฟ้องคดีจึงสิ้นสุดลง ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมที่กระทำผิดระเบียบโรงเรียนและระเบียบหอพักหลายครั้ง การกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดร้ายแรง ผิดระเบียบของโรงเรียนและผิดระเบียบของหอพัก หมวด ๒

ส่วนที่ ๒ เกี่ยวกับการกระทำความผิด ข้อ ๖๗ จึงต้องลงโทษตามส่วนที่ ๔ ข้อ ๗๕ ประกอบ ข้อ ๗๘ ซึ่งกำหนดให้เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการฝ่ายกิจการหอพักหรือรองผู้อำนวยการ ฝ่ายรับผิดชอบกิจการหอพัก ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสองมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) โดยมีขั้นตอนในการพิจารณา มีการแต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายกิจการหอพัก มีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นประธาน ได้ทำการประชุมและเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีแสดงผล และมีกรรมการ สถานศึกษาชั้นพื้นฐานร่วมด้วย ซึ่งการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นการกระทำ ตามกฎระเบียบของโรงเรียนและกฎระเบียบของหอพัก ไม่ขัดกับกฎกระทรวงศึกษาธิการ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีโดยผู้ปกครองได้ขอย้ายสถานศึกษาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุญาตแล้ว การเพิกถอนคำสั่งหรือไม่นั้น ไม่ก่อให้เกิดผลดีผลเสียใดๆ แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีฟ้องคดีนี้ โดยมีใต้อุทธรณ์คำสั่งต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจ ควบคุมกำกับดูแลการกระทำใดๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองตามระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณ ราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ หมวดที่ ๕ ส่วนที่ ๔ ข้อ ๘๐ ประกอบพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้อง และผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องคดีในขณะที่ ผู้ฟ้องคดีมีอายุเพียง ๑๖ ปีเศษ จึงไม่มีอำนาจโดยสมบูรณ์ตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ไม่จำเป็นต้องเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

ขอให้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า นายรัฐศาสตร์ ชิดชู บิดาของผู้ฟ้องคดีได้ทำ หนังสือมอบอำนาจ ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๐ มอบอำนาจให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายในการจัดการเกี่ยวกับนักเรียนในขณะที่ประจำในโรงเรียน ให้ลุล่วงไป เพื่อความปลอดภัยและรักษาไว้ซึ่งความเป็นระเบียบเรียบร้อย โดยไม่ถือว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายเป็นการละเมิดต่อ อำนาจปกครองของผู้มอบอำนาจในเรื่องความประพฤติ มีอำนาจที่จะให้การอบรมแก่นักเรียนทุกคน หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือพยายามฝ่าฝืนก็ตีให้ลงโทษตามระเบียบของโรงเรียน ตามโทษฐานนั้นๆ หรือตามที่เห็นสมควร เมื่อผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดระเบียบโรงเรียน จุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย

/ตรัง...

ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ มาแล้ว ๔ ครั้ง คือ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เรื่อง ซอยผม
 วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๐ เรื่อง ดิ้นสาย วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง นำกระทะไฟฟ้า
 ประกอบอาหารบนหอพัก วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง เปิดเพลงโดยนำลำโพงมาต่อ
 และเต็นท์บนหอพัก โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ได้เชิญผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดี
 (นางอารีย์ ชิดชู) มารับทราบพฤติกรรมและทำทัณฑ์บน และผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีรับว่า
 จะกำกับ ดูแล ติดตาม อบรม ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดกฎ ระเบียบ วินัยของโรงเรียนหรือ
 หอพักอีก ต่อมา วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดระเบียบ เรื่อง ใส่สร้อย
 ตุ่มหู และวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ เวลา ๒๓ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดระเบียบ
 เรื่อง การดื่มสุราบนหอพัก โดยมีอาจารย์ประจำหอพัก (นางสาวจรี ใจตรง) มาพบเห็น
 เหตุการณ์ จึงให้ผู้ฟ้องคดีและนางสาววานิษา บัวแย้ม ผู้ร่วมกระทำความผิด บันทึกเหตุการณ์
 ที่เกิดขึ้น โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริงและเชิญ
 ผู้ปกครองมาพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดี
 (นางอารีย์) มาพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามนัดและได้บันทึกรับทราบพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี
 และรับว่าจะกำกับ ดูแล ติดตาม อบรม ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดกฎ ระเบียบ วินัยของ
 โรงเรียนหรือหอพัก หากนักเรียนในปกครองกระทำความผิดกฎ ระเบียบ วินัย ของหอพักอีก
 ผู้ปกครองยินดีให้โรงเรียนดำเนินการลงโทษตามระเบียบ ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด
 ร้ายแรงตามที่กำหนดไว้ในระเบียบของโรงเรียนและระเบียบของหอพัก ยินดีให้ผู้ฟ้องคดี
 ย้ายสถานศึกษาด้วยความสมัครใจ เพื่อนำไปปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและกำกับดูแลอย่าง
 ใกล้ชิด เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์การทำทัณฑ์บนต่อประธาน
 กรรมการบริหารสถานศึกษา โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ได้มอบหมายให้มีการ
 สอบสวนในเรื่องนักเรียนกระทำความผิดระเบียบโรงเรียนและหอพัก ประกอบด้วยบุคคลต่าง ๆ
 หลายฝ่าย เพื่อให้เกิดความยุติธรรม ได้แก่ กรรมการสถานศึกษา หัวหน้าฝ่ายปกครอง
 รองผู้อำนวยการ ครูประจำหอพัก และนักเรียน เพื่อประกอบการพิจารณา ผลการสอบสวน
 ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีให้ข้อเท็จจริงว่า ไม่มีใครบังคับให้เขียนบันทึกและได้กระทำตามที่ได้
 เขียนบันทึกจริง การกระทำความผิดกฎระเบียบโรงเรียน โดยการดื่มสุราบนหอพักของผู้ฟ้องคดี
 เป็นความผิดร้ายแรง และก่อนหน้านี ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีเคยทำทัณฑ์บนไว้
 กับโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ถึง ๒ ครั้งว่าจะกำกับ ดูแล ติดตาม ไม่ให้นักเรียน
 ในปกครองกระทำความผิดกฎระเบียบของโรงเรียนหรือหอพักอีก ถือว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทัณฑ์บน

/ที่ได้ทำไว้...

ที่ได้ทำไว้กับโรงเรียน ซึ่งเป็นความผิดที่ไม่เข้าข่ายของฐานความผิดตามระเบียบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕๔๙ ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของคณะกรรมการบริหารหอพักตามระเบียบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ดังกล่าว ข้อ ๖๗ ที่กำหนดว่า การกระทำความผิดใดๆ ถ้าไม่เข้าลักษณะของฐานความผิดตามระเบียบนี้ ให้นำฐานความผิดของโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง มาใช้บังคับ หรือขึ้นอยู่กับดุลพินิจของคณะกรรมการบริหารหอพักหรือ รองผู้อำนวยการโรงเรียนที่รับผิดชอบงานหอพัก ซึ่งต่อมา เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒ คณะกรรมการบริหารหอพัก ตามคำสั่งโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ที่ ๓๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๘ ได้ประชุมพิจารณาการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีและนางสาววานิษา แล้วมีมติร่วมกันให้ผู้ปกครองของนักเรียนทั้งสองคนนำนักเรียนไปเป็นนักเรียนประเภท ไปกลับ เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนในการอบรม ดูแล กำกับติดตามพฤติกรรมของนักเรียน อีกทั้งจะได้ไม่เป็นแบบอย่างแก่นักเรียนคนอื่น ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ศบ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดกฎระเบียบโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำ ของนักเรียนโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง และคุณสมบัติการเป็นนักเรียนของ โรงเรียน จึงให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนตามมติคณะกรรมการบริหารหอพัก ซึ่งไม่ใช่เป็นการลงโทษนักเรียนตาม ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียน โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ผู้ฟ้องคดียังสามารถเรียนที่โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราช วิทยาลัย ตรัง ได้ต่อไป ประเภทนักเรียนทั่วไป (ไปกลับ) ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ยังคงเป็นนักเรียน ของโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง อยู่จนถึงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ต่อมา เมื่อเปิดภาคเรียนใหม่ปีการศึกษา ๒๕๕๒ ในวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ผู้ปกครองของ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องต่อโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ขอย้ายสถานศึกษาของ ผู้ฟ้องคดี ซึ่งโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ตรวจสอบแล้วอนุญาตตามคำร้องดังกล่าว อันเป็นไปตามความต้องการของผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดี โรงเรียนมิได้บังคับให้ยื่นคำร้อง ขอย้ายแต่อย่างใด สำหรับค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ชดใช้จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาทนั้น เป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีขอย้ายสถานศึกษาให้ผู้ฟ้องคดี

/จึงเป็น...

จึงเป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นด้วยความสมัครใจของผู้ฟ้องคดีเอง และค่าใช้จ่ายบางอย่างที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ชดใช้เป็นค่าใช้จ่ายที่ไกลเกินเหตุ เช่น ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปเรียนกวดวิชาที่สถาบันกวดวิชาในกรุงเทพมหานคร เมื่อการพ้นจากสภาพการเป็นนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ของผู้ฟ้องคดี ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามฟ้องของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า กระทรวงศึกษาธิการได้ออกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ เพื่อให้สถานศึกษาทุกแห่งที่อยู่ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ถือเป็นแนวทางปฏิบัติโดยโทษสูงสุดที่สถานศึกษาจะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำผิดกฎระเบียบของสถานศึกษาได้ คือ ลงโทษให้นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำผิดระเบียบได้ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่ได้กำหนดเท่านั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จงใจฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงศึกษาธิการดังกล่าว โดยการออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีด้วยการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง อันเป็นวิธีการลงโทษที่รุนแรงและกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีเจตนาที่แท้จริงที่จะให้ผู้ฟ้องคดีต้องสิ้นสภาพการเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบดีว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนที่มีที่อยู่หรือถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ไม่มีญาติในจังหวัดตรัง ดังนั้น การจะเรียนที่โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ได้ นักเรียนจะต้องลงทะเบียนเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เท่านั้น ตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๘ หมวดที่ ๒ ข้อ ๑๓ อีกทั้ง การลงโทษผู้ฟ้องคดียังแตกต่างไปจากวิธีการลงโทษที่ได้ระบุไว้ในระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ดังกล่าว หมวดที่ ๕ การกระทำความผิดและการลงโทษและฐานความผิด การสะสมคะแนนการกระทำความผิด ส่วนที่ ๑ ฐานความผิด ตาราง ๘.๓ ซึ่งได้วางระเบียบไว้ว่า นักเรียนหอพักโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง กระทำความผิดโดยการดื่มสุรา ของมีเมา หรือมีสุรา

/ไว้ใน...

ไว้ในครอบครอง ครั้งที่ ๑ ตัดคะแนน ๓๐ คะแนน และเชิญผู้ปกครอง นอกจากนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานตามหนังสือลับ ที่ ศธ ๐๔๐๐๙/๒๑๐๓ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ส่งถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาทุกเขต และผู้บริหารสถานศึกษาทุกแห่งในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ให้สถานศึกษาทุกแห่งถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยเคร่งครัด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดตั้งแต่ครั้งแรกที่พบการกระทำผิด และมีได้ทำการสอบสวนบุคคลที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในเหตุการณ์ เพียงแต่อาศัยบันทึกเหตุการณ์ที่เขียนด้วยลายมือของผู้ฟ้องคดีที่ยอมรับว่ากระทำผิดเท่านั้นมาตัดสินลงโทษผู้ฟ้องคดี ทั้งๆ ที่ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบแล้วว่าบันทึกดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีถูกนางจรี ใจตรง บังคับให้เขียน และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อคณะกรรมการบริหารสถานศึกษาตามที่กำหนดไว้ในระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ หมวดที่ ๕ ส่วนที่ ๔ ข้อ ๘๐ เหตุที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ก็เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วยวาจาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพักและให้หาที่เรียนใหม่ไว้ด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงรีบอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวเพื่อไม่ให้เกิน ๑๕ วัน นับจากวันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์การลงโทษต่อคณะกรรมการบริหารสถานศึกษาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ได้จัดส่งอุทธรณ์ดังกล่าวให้คณะกรรมการบริหารสถานศึกษาพิจารณาตามระเบียบกลับจัดประชุมคณะกรรมการบริหารหอพักพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแทน นอกจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งนางสาวจรี ซึ่งเป็นคู่กรณีที่ถูกพาดพิงถึงว่าได้บังคับให้ผู้ฟ้องคดีเขียนบันทึกรับสารภาพมาเป็นกรรมการเข้าร่วมทำการสอบสวนหาข้อเท็จจริงกรณีการกระทำผิดกฎระเบียบหอพักของผู้ฟ้องคดีด้วย ซึ่งเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยหลักแห่งความเป็นกลาง ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ย้ายสถานศึกษาด้วยความสมัครใจ แต่จำใจต้องย้ายเพราะถูกตั้งข้อรังเกียจและกลั่นแกล้ง

/โดยตลอด...

โดยตลอด ทำให้ไม่สามารถทนอยู่ต่อไปได้ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ฟ้องคดี เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้หนี้ ไม่ได้เป็นค่าเสียหายที่ไกลเกินเหตุ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นการออกคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย ไม่ได้เป็นการกั้นกัณฑ์ผู้ฟ้องคดี การยื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่ชอบและเป็นกรยื่นอุทธรณ์ไม่ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นคดีนี้ การเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะกระทำไม่ได้ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีคำสั่งเพียงให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพ การเป็นนักเรียนประจำ (นักเรียนหอพัก) เท่านั้น ไม่ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพ การเป็นนักเรียนของโรงเรียนแต่อย่างใด แต่ผู้ฟ้องคดีได้ลาออกจากโรงเรียนด้วยความคิด ของตนเอง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียน ประจำ (นักเรียนหอพัก) ไม่ใช่คำสั่งทางปกครอง แต่เป็นคำสั่งภายในเพื่อเป็นการควบคุม ดูแลอบรมพฤติกรรมของนักเรียนประจำนอกเวลาเรียน ดังนั้น ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ จะนำมาใช้กับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสองไม่ได้ คดีนี้จึงไม่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดี ได้รับทราบคำสั่งลงโทษเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ยังคงพักอยู่ที่หอพัก โรงเรียนจนถึงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายในการสอบ และในระหว่าง วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ไปเรียนกวดวิชาที่ กรุงเทพมหานคร ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าเรียนที่โรงเรียน บางแก้วพิทยาคม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงเพิ่มเติมตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ภายหลังจาก คณะกรรมการบริหารหอพักมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นนักเรียนหอพักแล้ว ผู้ฟ้องคดี ยังคงอยู่ในหอพักของโรงเรียนมาโดยตลอด จนกระทั่งผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีได้ไปแจ้ง ความประสงค์ขอย้ายสถานศึกษาให้แก่ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งนับแต่

/วันดังกล่าว...

วันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้มาเรียนหนังสือและอยู่ที่หอพักอีกจนกระทั่งปัจจุบัน ส่วนนางสาววานิษา บัวแย้มซึ่งถูกลงโทษให้พ้นสภาพจากการเป็นนักเรียนหอพักเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี ผู้ปกครองได้รับตัวไปเป็นนักเรียนไปกลับตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ นางสาววานิชาก็ยังคงเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง อยู่ในกาารออกระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเป็นผู้บริหารของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัยซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล แต่ต้องไม่ขัดกับระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ส่วนระเบียบว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกระเบียบเองโดยผ่านคณะกรรมการฝ่ายกิจการหอพัก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการให้อยู่หรือไม่ให้อยู่หอพักถือเป็นกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๕ (๔) ซึ่งความผิดของผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ หมวด ๕ ข้อ ๘.๓ ครั้งที่ ๑ ตัดคะแนน ๓๐ คะแนน รายการลงโทษ เชิญผู้ปกครอง แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษมาแล้วหลายครั้งตั้งแต่ว่ากล่าวตักเตือน ทำทัณฑ์บน ตัดคะแนนความประพฤติ จนกระทั่งความผิดครั้งนี้จึงต้องเชิญผู้ปกครองเพื่อหารือและลงโทษเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการและระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ดังกล่าว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวมสามประเด็น คือ

ประเด็นแรก ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีหรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพักของโรงเรียน มีผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิที่จะพักในหอพักของโรงเรียนได้อีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยยังคงยืนยันลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพักโรงเรียนเช่นเดิม กรณีจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้

/ดำเนินการ...

ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นนักเรียนหอพักนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าเป็นการใช้อำนาจตามระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ เมื่อการมีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว กระทบต่อสิทธิในการอยู่หอพักโรงเรียนของผู้ฟ้องคดี คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นนักเรียนหอพักจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อนางอารีย์ ชิตชู ผู้ปกครองผู้ฟ้องคดีไปพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งด้วยวาจาให้นางอารีย์ทราบ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพักโรงเรียน เนื่องจากกระทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน และเตรียมหาโรงเรียนใหม่ด้วย การแจ้งดังกล่าวยอมทำให้ผู้ปกครองผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าการลงโทษให้พ้นจากการเป็นนักเรียนหอพักทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องพ้นสภาพจากการเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ไปด้วย ซึ่งการอุทธรณ์คำสั่งในกรณีนี้ต้องอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการบริหารสถานศึกษาตามข้อ ๘๐ ของระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนฯ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อคณะกรรมการบริหารสถานศึกษา จึงชอบแล้ว และขณะฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีมีอายุ ๑๖ ปีเศษแล้ว และฟ้องคดีโดยได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมแล้วด้วย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๒๗ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามหนังสือ ที่ ศร ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นสภาพจากการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีกรณีที่จะต้องพิจารณาก่อนว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจที่จะลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีพ้นสภาพจากการเป็นนักเรียนหอพักของโรงเรียนได้หรือไม่ เห็นว่า จากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ข้อ ๗ ข้อ ๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม ข้อ ๙ และข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง จะเห็นว่า

/ในกรณีนี้...

ในกรณีที่นักเรียนหรือนักศึกษากระทำความผิด กล่าวคือได้ประพฤติฝ่าฝืนระเบียบ ข้อบังคับ ของสถานศึกษา หรือของกระทรวงศึกษาธิการ หรือกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤติของ นักเรียนและนักศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษามีอำนาจที่จะลงโทษนักเรียนหรือ นักศึกษาได้เพียง ๔ สถานเท่านั้น คือ ว่ากล่าวตักเตือน ทำทัณฑ์บน ตัดคะแนนความประพฤติ และทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยโทษทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เป็นโทษขั้นสูงสุด ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษาไม่มีอำนาจที่จะลงโทษสูงกว่าโทษให้ทำ กิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม สำหรับคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ได้ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีพ้นสถานภาพ การเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียน โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความ ผิดระเบียบว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน โดยร่วมกระทำความผิดกับพวกด้วยการนำสุรา ขึ้นไปดื่มบนหอพัก ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดกฎระเบียบว่าด้วยการอยู่ประจำของ นักเรียนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างจริงก็หมายถึงผู้ฟ้องคดีได้ประพฤติฝ่าฝืนระเบียบ ข้อบังคับของสถานศึกษานั้นเอง เพราะวาระระเบียบว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนก็คือ ส่วนหนึ่งของระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา แม้ว่าโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง จะออกระเบียบว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน (นักเรียนหอพัก) เป็นระเบียบภายในของ โรงเรียนในการควบคุมดูแลพฤติกรรมของนักเรียนประจำแยกต่างหากกับระเบียบโรงเรียน ทั่วไปก็ตาม แต่ระเบียบว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนดังกล่าวก็ถือเป็นระเบียบข้อบังคับของ สถานศึกษา การออกระเบียบภายในแยกต่างหากจากระเบียบโรงเรียน มิได้มีผลให้ระเบียบ ภายในดังกล่าวพ้นสภาพจากการเป็นระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาแต่ประการใด ดังนั้น ในการลงโทษนักเรียนที่กระทำความผิดกฎระเบียบภายในดังกล่าวก็ยังคงลงโทษตามโทษ ที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ เช่นกัน กล่าวคือ ต้องลงโทษด้วยการว่ากล่าวตักเตือน หรือทำทัณฑ์บน หรือ ตัดคะแนนความประพฤติ หรือให้ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งเป็นโทษสูงสุด จะลงโทษที่สูงกว่าการให้ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมิได้ ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียน ถือเป็น การลงโทษที่สูงกว่าโทษให้ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เพราะหาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทำกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเมื่อลงโทษแล้ว ผู้ฟ้องคดียังคงมีสิทธิที่จะอยู่หอพักได้ต่อไป แต่การลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพ

/การเป็น...

การเป็นนักเรียนหอพักมีผลให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียสิทธิที่จะอยู่หอพักโรงเรียนไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจที่จะลงโทษดังกล่าวได้ เพราะเป็นการลงโทษที่ฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดี พันสภาพจากการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจที่จะลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพักได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้ออ้างอื่นของผู้ฟ้องคดีอีก ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า การลงโทษไม่ให้อยู่หอพัก ถือเป็นกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๕ (๔) นั้น เห็นว่า การให้ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามระเบียบดังกล่าว นั้น หมายถึง การให้นักเรียนทำกิจกรรม หรือ บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง สถานศึกษา หรือสังคม การลงโทษไม่ให้อยู่หอพัก จึงไม่ใช่เป็นการให้ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำละเมิด ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า เหตุที่ผู้ฟ้องคดีต้องออกจากโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เป็นเพราะผู้ปกครองผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอย้ายสถานศึกษา ซึ่งเป็นความประสงค์ของผู้ปกครองผู้ฟ้องคดีเอง ความเสียหายที่เกิดจากผู้ฟ้องคดีต้องออกจากโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง จึงเกิดขึ้นด้วยความสมัครใจของผู้ฟ้องคดีเอง มิใช่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นนักเรียนหอพักแต่อย่างใด อีกทั้งระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ หมวดที่ ๒ ข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ มิได้กำหนดให้นักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัดทุกคนต้องอยู่ประจำเท่านั้น แต่ยังมีข้อยกเว้นให้นักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัดสามารถพักข้างนอกได้ด้วย โดยให้อำนาจแก่คณะกรรมการฝ่ายกิจการหอพักและรองผู้อำนวยการฝ่ายที่รับผิดชอบงานของหอพัก โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะใช้ดุลพินิจให้นักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัดไม่ต้องอยู่ประจำก็ได้หรือพักนอกหอพักโดยไม่ต้องอยู่กับญาติก็ได้ ดังนั้น

/แม่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นนักเรียนหอพัก แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องพ้นสภาพจากการเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรงแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดียังสามารถที่จะเรียนที่โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรง ได้อีกต่อไป ถ้าประสงค์ที่จะเรียนโดยการเป็นนักเรียนประเภทไปกลับ เห็นได้จากกรณีของนางสาววานิช บัวแย้ม ที่กระทำผิดร่วมกับผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีคำสั่งให้พ้นจากการเป็นนักเรียนหอพักเช่นกัน แต่นางสาววานิชก็ยังคงเรียนอยู่ที่โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรง และแม้จะไม่มีระเบียบของโรงเรียนกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจอนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้าพักหอพักของโรงเรียนไว้ก็ตาม แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการฝ่ายดูแลกิจการหอพักโรงเรียน ซึ่งโดยตำแหน่งก็ย่อมมีอำนาจที่จะอนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้าพักเป็นการชั่วคราวในหอพักได้ ซึ่งนางสาวปริยาพร กับพวก ก็เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนมาก่อนและได้ยื่นคำร้องเป็นหนังสือขออนุญาตนอนค้างคืนที่หอพักเพียง ๑ คืน โดยยืนยันที่จะปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของหอพักทุกประการ จึงเป็นกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจที่จะอนุญาตได้ในฐานะที่เป็นผู้รับผิดชอบดูแลกิจการหอพักของโรงเรียน การอนุญาตดังกล่าวก็ไม่ถือเป็นการกระทำนอกเหนือหน้าที่แต่อย่างใด และการอนุญาตดังกล่าวก็ได้เป็นเหตุโดยตรงที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องถูกลงโทษด้วย แต่เหตุที่ผู้ฟ้องคดีต้องถูกลงโทษเป็นเพราะนางสาวปริยาพรกับพวกมิได้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของหอพักต่างหาก ทั้งที่ได้ทำบันทึกยืนยันต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วว่าจะปฏิบัติตามระเบียบของหอพักทุกประการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นครูที่มีตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการฝ่ายดูแลกิจการหอพักของโรงเรียนด้วย ย่อมจะต้องมีหน้าที่อบรมสั่งสอนนักเรียนเพื่อให้นักเรียนประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับ ซึ่งในการอบรมสั่งสอนดังกล่าวหากมีกรณีที่นักเรียนคนใดประพฤติปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับต่างๆ ก็สามารถที่จะยกเป็นตัวอย่างประกอบการอบรมสั่งสอนได้เพื่อมิให้นักเรียนคนอื่นประพฤติปฏิบัติตาม การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงมิใช่เป็นการประจานให้ผู้ฟ้องคดีเสียหาย แต่เป็นเพียงการอบรมสั่งสอนนักเรียนตามปกติวิสัยของผู้เป็นครูที่ประพฤติปฏิบัติโดยทั่วไป ประกอบกับบิดาของผู้ฟ้องคดีก็ได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมาย มีอำนาจที่จะให้การอบรมแก่ผู้ฟ้องคดีได้โดยไม่ถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดต่ออำนาจปกครอง ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงยังฟังมิได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ
ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ส่วนคำขออื่น ให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า ตามระเบียบ
กระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดให้
ลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำผิดได้ ดังนี้ (๑) ว่ากล่าวตักเตือน (๒) ทำทัณฑ์บน
(๓) ตัดคะแนนความประพฤติ (๔) ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งตามระเบียบ
ดังกล่าวเป็นการกำหนดไว้ให้ลงโทษอันเกี่ยวกับการกระทำผิดข้อบังคับหรือระเบียบของ
โรงเรียนที่ใช้บังคับกับนักเรียนทั่วไป และเป็นการกำหนดเพื่ลงโทษนักเรียนในขณะที่
เรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนเท่านั้น ส่วนระเบียบที่เกี่ยวกับนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ)
ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ลงโทษผู้ฟ้องคดี เป็นระเบียบปลีกย่อยแยกออกจากจาระเบียบ
ของโรงเรียนที่ใช้บังคับกับนักเรียนทั่วไปดังกล่าว กล่าวคือ ใช้บังคับเฉพาะนักเรียนที่อยู่
หอพักและเป็นการใช้บังคับเฉพาะในขณะที่อยู่ในหอพักเท่านั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
เพียงแต่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพักตามระเบียบของหอพัก ไม่ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจาก
โรงเรียนตามระเบียบของโรงเรียนแต่อย่างใด เพราะการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่เป็นเหตุให้
พ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ไม่ได้เป็นการกระทำที่เป็น
การผิดระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘
แต่การออกจากโรงเรียนเป็นเจตนาของผู้ฟ้องคดีเอง การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
มีเจตนาเพียงเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้กลับไปอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เพื่อให้การดูแล
หรือสั่งสอนผู้ฟ้องคดีนอกเวลาเรียน เพราะจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีด้วยการนำสุรา
มาดื่มกันในหอพัก นอกจากจะทำให้ผู้ฟ้องคดีเองดูไม่ดีแล้วยังทำให้ทางโรงเรียนเสื่อมเสีย
ไปด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถที่จะดูแลหรือควบคุมผู้ฟ้องคดีนอกเหนือจากเวลาเรียนได้
อีกต่อไป การที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพักเปรียบเทียบกับกลงโทษผู้ฟ้องคดีด้วยการให้
ผู้ฟ้องคดีปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้เพื่อเป็นการลงโทษนักเรียน
การออกคำสั่งดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มีเจตนาเพื่อจะกลั่นแกล้งหรือประสงค์ร้าย
กับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ระเบียบหอพักและคำสั่งตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑
ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบหรือกฎของกระทรวงศึกษาธิการ
ถือได้ว่าเป็นระเบียบและคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/จึงเป็น...

จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย เทียบเคียงได้กับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด
ที่ อ.๙/๒๕๔๖

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
เป็นพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีแก้ข้อเท็จจริงว่า โดยปกติก่อนขึ้นบนหอพัก ครูหอพักจะตรวจสิ่งของ
ทุกอย่าง แต่เหตุใดนางสาวปริยาพร ทองไชร์ จึงเอาสุราและของขบเคี้ยวขึ้นไปได้ ซึ่งเป็น
เรื่องผิดปกติ นางสาวจรี ใจตรง ครูประจำหอพักได้บังคับให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อใน
ใบบันทึกรับสารภาพถึง ๔ ฉบับว่า ร่วมกันดื่มสุรา ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดื่ม ในขณะที่คนอื่น
ทำเพียงฉบับเดียว และผู้บริหารสถานศึกษาได้แจ้งให้യാของของผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๔
ธันวาคม ๒๕๕๑ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนโดยร่วมกับพวคนำสุรา
มาดื่มกันในหอพัก โทษต้องออกจากหอพักและต้องออกจากโรงเรียนไปด้วย เพราะผู้ฟ้องคดี
เป็นนักเรียนต่างจังหวัดต้องอยู่ประจำที่หอพักที่โรงเรียนจัดให้เท่านั้น เมื่อถูกลงโทษให้ออก
จากหอพักก็เท่ากับขาดคุณสมบัติการเป็นนักเรียน เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์แล้ว ได้มีการ
ประชุมคณะกรรมการสถานศึกษาและเรียกสอบสวนผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียว ในขณะที่มี
ผู้กระทำผิดถึง ๖ คน หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีก็ได้รับหนังสือจากโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
ตรัง ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสภาพการเป็นนักเรียนหอพักของโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
ตรัง การที่ผู้ฟ้องคดีต้องย้ายที่เรียนใหม่เพราะทนการบีบบังคับจากการพูดจากระทบกระทั่ง
ไม่ไหว ทำให้มีความวิตกกังวล เสียสุขภาพจิต และการย้ายที่เรียนใหม่ทำให้ผู้ฟ้องคดี
พลาดโอกาสในการสอบเข้าเรียนต่อสาขาใด ๆ เพราะระเบียบการสอบมีว่าต้องเรียนอยู่ใน
โรงเรียนเดียวกันติดต่อกัน ๓ ปี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาให้ความเป็นธรรมเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดี
และนักเรียนคนอื่นที่อาจถูกกระทำในลักษณะดังกล่าวในวันข้างหน้าต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง โดยกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และเป็นนักเรียนประจำหอพักของโรงเรียนดังกล่าวเนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีที่อยู่หรือถิ่นที่อยู่ หรือภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ไม่มีญาติอยู่ในจังหวัดตรัง ได้ถูกกล่าวหาว่า เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีร่วมกับพวกอีก ๕ คนตีม็สสุราในหอพักของโรงเรียน โดยครุจรใจตรง และครุสุภาวดี ชูเพ็ง ครูประจำหอพักในคืนนั้น ได้พบผู้ฟ้องคดีอยู่ในบริเวณที่นักเรียนตั้งวงและพบแก้วสุรา ขนมหขเคี้ยว ลังโฟมใส่น้ำแข็ง ซึ่งครูหอพักเก็บหลักฐานไว้ และให้นักเรียนทุกคนที่เกี่ยวข้องเขียนบันทึกเหตุการณ์ ผู้ฟ้องคดีได้เขียนบันทึกว่า ได้กระทำผิดระเบียบหอพัก โดยการตีม็สสุราบนหอพักในเวลา ๒๓ นาฬิกาและอาจารย์จรีมาพบเหตุการณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำขวดน้ำเปล่าซึ่งมีสุราในปริมาณที่น้อยวางทิ้งไปทางระเบียง ซึ่งเป็นการผิดระเบียบของหอพัก และได้ลงลายมือชื่อในช่องผู้กระทำผิด ต่อมา เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ ครูหอพักได้นำหลักฐานทั้งหมดและนักเรียนที่เกี่ยวข้องไปพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดี นางสาววานิษา บัวแย้ม และนางสาวปรียาพร ทองไชร์ ทั้งสามคนไม่มีผู้ใดปฏิเสธการกระทำผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอบรมและมอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมครูหอพักรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/ว ๙๔๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ เชิญผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีให้มาพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่นางอารีย์ ชิดชู ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีได้มาพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ก่อนถึงกำหนดนัด ซึ่งในวันดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งข้อกล่าวหาและคำสั่งลงโทษให้ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีทราบด้วยวาจาว่า ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษให้ออกจากหอพักและต้องหาที่เรียนใหม่ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ทางโรงเรียนไม่เคยสอบสวนความจริง ไม่เคยเรียกผู้ฟ้องคดีหรือผู้อยู่ในเหตุการณ์มาสอบถามถึงข้อเท็จจริง คงมีเพียงแต่คำรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีที่เขียนขึ้นเพราะความกลัวอาจารย์และสับสนในสิ่งที่เกิดขึ้น จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ อุตธรณ์การลงโทษต่อประธานคณะกรรมการบริหารสถานศึกษา จากนั้นคณะกรรมการบริหารหอพักได้ประชุมเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๒ แล้วมีมติให้ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีและผู้ปกครองของนางสาววานิชานำนักเรียนไปเป็นนักเรียนประเภทไปกลับ เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการอบรม ดูแล กำกับติดตามพฤติกรรมของนักเรียน ต่อมา คณะกรรมการบริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน โรงเรียนจุฬาภรณ

/ราชวิทยาลัย...

ราชวิทยาลัย ตรัง ได้ประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติว่า คณะกรรมการบริหารสถานศึกษา ไม่มีอำนาจในการพิจารณาเรื่องการกระทำผิดระเบียบหอพัก จึงให้โรงเรียนดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบและอำนาจหน้าที่ของสถานศึกษาต่อไป ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน และคุณสมบัติการเป็นนักเรียนของโรงเรียน จึงให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียน หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดียังคงพักอยู่ที่หอพักของโรงเรียนจนถึงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ และยังคงมีชื่อเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง อยู่จนกระทั่งเปิดภาคเรียนใหม่ปีการศึกษา ๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องต่อโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เพื่อขอย้ายสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุญาตตามคำร้องของผู้ปกครองผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ปกครองของนางสาววานิษาได้นำนักเรียนไปเป็นนักเรียนประเภทไปกลับ และนางสาววานิชาก็ยังคงเรียนอยู่ที่โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ไม่ชอบด้วยระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ ระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการเสริมแรงและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และเป็นการฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ส่วนคำขออื่น ให้ยก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๔ กำหนดว่า ในระเบียบนี้ “กระทำความผิด” หมายความว่า การที่นักเรียนหรือนักศึกษาประพฤติฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา หรือของกระทรวงศึกษาธิการ หรือกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา “การลงโทษ” หมายความว่า การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน ข้อ ๕ กำหนดว่า โทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิด มี ๔ สถาน ดังนี้ (๑) ว่ากล่าวตักเตือน (๒) ทำทัณฑ์บน (๓) ตัดคะแนนความประพฤติ (๔) ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ห้ามลงโทษนักเรียนและนักศึกษาด้วยวิธีรุนแรง หรือแบบกลั่นแกล้ง หรือลงโทษด้วยความโกรธ หรือด้วยความพยาบาท โดยให้คำนึงถึงอายุของนักเรียนหรือนักศึกษาและความร้ายแรงของพฤติการณ์ประกอบการลงโทษด้วย วรรคสอง กำหนดว่า การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาให้เป็นไปเพื่อเจตนาที่จะแก้นิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียนหรือนักศึกษาให้รู้สำนึกในความผิด และกลับประพฤติตนในทางที่ดีต่อไป ข้อ ๙ กำหนดว่า การตัดคะแนนความประพฤติ ให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤติ นักเรียนและนักศึกษาของแต่ละสถานศึกษากำหนด และให้ทำบันทึกข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน และข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ใช้ในกรณีที่นักเรียนและนักศึกษากระทำความผิดที่สมควรต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และระเบียบโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียนประจำที่ประพฤติผิดระเบียบหอพักของโรงเรียนเพื่อเป็นการควบคุมให้นักเรียนประจำเป็นผู้มีระเบียบ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง มีความประพฤติที่ดีงาม รวมทั้งเป็นการส่งเสริมวินัยของนักเรียนให้เคร่งครัดขึ้น โดยความในหมวด ๑ หมวดทั่วไป ข้อ ๓ กำหนดว่า “นักเรียน” หมายความว่า นักเรียนที่อยู่ประจำหอพักของโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ข้อ ๔ กำหนดว่า “การลงโทษ” หมายความว่า การลงโทษนักเรียนประจำที่ประพฤติผิดหรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของหอพัก ข้อ ๕ กำหนดว่า “การทำกิจกรรม” หมายความว่า การให้นักเรียนหอพักที่กระทำความผิด ทำกิจกรรมหรือบำเพ็ญประโยชน์ต่อตนเองหรือต่อสถานศึกษาหรือต่อสังคม หมวดที่ ๒

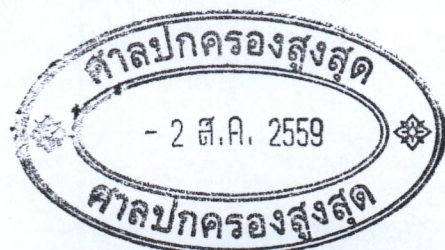
/นักเรียน...

นักเรียนประจำ ข้อ ๑๓ กำหนดว่า นักเรียนที่มีที่อยู่หรือถิ่นที่อยู่ หรือภูมิลำเนาต่างจังหวัด ต้องอยู่ประจำเท่านั้น เว้นแต่เหตุจำเป็นที่มีความประสงค์ที่จะไม่อยู่ประจำหอพัก แต่ทั้งนี้ ต้องอาศัยอยู่กับญาติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หมวดที่ ๓ การปกครอง นักเรียนประจำ ส่วนที่ ๗ การพ้นจากความเป็นนักเรียนประจำ ข้อ ๔๙ กำหนดว่า การสิ้นสุดการเป็นนักเรียนหอพักโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง เมื่อสิ้นสภาพการเป็น นักเรียนโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง หมวดที่ ๕ การกระทำความผิดและการลงโทษ และฐานความผิด การสะสมคะแนนการกระทำความผิด ส่วนที่ ๑ ฐานความผิด ตาราง ๘.๓ กำหนดว่า การกระทำความผิดฐานดื่มสุรา ของมีเมา หรือมีสุราไว้ในครอบครอง ครั้งที่ ๑ ตัดคะแนน ๓๐ คะแนน รายการลงโทษ เชิญผู้ปกครอง ส่วนที่ ๒ การกระทำความผิด ข้อ ๖๕ กำหนดว่า นักเรียนหอพักบุคคลใดได้กระทำความผิดที่ระเบียบนี้ไม่ได้ระบุไว้ให้นำ ระเบียบโรงเรียนมาใช้บังคับโดยอนุโลม ข้อ ๖๗ กำหนดว่า การกระทำความผิดใดๆ ถ้าไม่เข้าข่ายของฐานความผิดตามระเบียบนี้ให้นำฐานความผิดของโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ ราชวิทยาลัย ตรัง มาใช้บังคับ หรือขึ้นอยู่กับดุลพินิจของคณะกรรมการบริหารหอพักหรือ รองผู้อำนวยการโรงเรียนที่รับผิดชอบงานหอพัก ส่วนที่ ๓ การสะสมคะแนนความผิด ข้อ ๖๘ กำหนดว่า มาตรการการลงโทษ ๑. ถูกตัดคะแนนรวม ๕ - ๑๐ คะแนน ๒. ถูกตัด คะแนนรวม ๑๑ - ๒๐ คะแนน ๓. ถูกตัดคะแนนรวม ๒๑ - ๔๐ คะแนน ข้อ ๗๑ กำหนดว่า คะแนนความประพฤติเป็นเครื่องชี้วัดความประพฤติ เพื่อฝึกฝนอบรมและอาจจะมีผลกับ การเรียนด้วย ข้อ ๗๒ กำหนดว่า ระยะเวลาการตัดคะแนนความประพฤติ ให้ใช้ตลอดเวลา ที่นักเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ (ช่วงชั้นที่ ๓) และมัธยมศึกษาปีที่ ๔ - ๖ (ช่วงชั้นที่ ๔) ส่วนที่ ๔ การลงโทษ ข้อ ๗๕ กำหนดว่า นักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติ ตามข้อ ๖๘ (๒) (๓) โรงเรียนจะต้องแจ้งให้ผู้ปกครองทราบเพื่อหาทางแก้ไข ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ดุลพินิจของคณะกรรมการฝ่ายกิจการหอพัก และข้อ ๗๘ กำหนดว่า การกระทำความผิด ตามข้อ ๖๕ การลงโทษให้ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการหอพักหรือรองผู้อำนวยการฝ่าย รับผิดชอบหอพักและให้นำส่วนที่ ๓ ข้อ ๖๘ มาใช้บังคับ คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในขณะที่ เกิดเหตุผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง โดยกำลังศึกษา อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และเป็นนักเรียนประจำหอพักของโรงเรียนดังกล่าว ถูกกล่าวหาว่าร่วมกับพวกดื่มสุราในหอพักของโรงเรียนเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑

/เวลา...

เวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา โดยครูจรี ใจตรง และครูสุภาวดี ชูเพ็ง ซึ่งเป็นครูประจำหอพัก ในคืนนั้นเป็นผู้พบเห็นเหตุการณ์ดังกล่าว โดยมีพยานหลักฐาน ได้แก่ แก้วสุรา ขนมหขบเคี้ยว ลังโพนใส่น้ำแข็ง และบันทึกของผู้ฟ้องคดีในวันเกิดเหตุมีใจความว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิด ระเบียบหอพักโดยการดื่มเหล้าบนหอพักในเวลา ๒๓ นาฬิกา และอาจารย์จรีมาพบ เหตุการณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำขวดน้ำเปล่าซึ่งมีสุราในปริมาณที่น้อยวางทิ้งไปทางระเบียง และผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในช่องผู้กระทำความผิด ดังนี้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว หากเป็นความจริงดังที่ถูกกล่าวหา กรณีจะต้องด้วยความผิดฐานดื่มสุรา ของมีนเมา หรือ มีสุราไว้ในครอบครอง ตามความในหมวดที่ ๕ ส่วนที่ ๑ ฐานความผิด ของระเบียบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ ตาราง ๘.๓ แต่เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีเคยกระทำความผิดฐานดังกล่าวมาก่อน กรณีจึงเป็นการกระทำความผิดฐานดังกล่าว ครั้งที่ ๑ จึงขอขบที่ผู้ฟ้องคดีจะถูกลงโทษตัดคะแนน ๓๐ คะแนน และเชิญผู้ปกครองตามนัยระเบียบ ดังกล่าว กรณีหาใช่การกระทำความผิดที่ระเบียบโรงเรียนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ ไม่ได้ระบุไว้ หรือไม่เข้าข่ายของฐานความผิดตามระเบียบดังกล่าว ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างแต่อย่างใด แม้ผู้ฟ้องคดีจะเคยกระทำความผิดระเบียบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรัง ดังกล่าวมาแล้วในเรื่อง ซอยผม เรื่อง ตีนส่าย เรื่อง นำกระทะไฟฟ้า มาประกอบอาหารบนหอพัก เรื่อง เปิดเพลงโดยนำลำโพงมาต่อและเต็นท์รับหอพัก และ เรื่อง ใส่สร้อย ตุ่มหู โดยผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีได้ทำทัณฑ์บนไว้แล้วก็ตาม กรณีก็เป็น การกระทำคนละฐานความผิด ต่างกรรมต่างวาระกันกับการกระทำความผิดในคดีนี้ ซึ่งเป็น เรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องพิจารณาดำเนินการไปตามระเบียบ ดังกล่าว ในหมวดที่ ๕ ส่วนที่ ๑ ฐานความผิด ส่วนที่ ๒ การกระทำความผิด ส่วนที่ ๓ การสะสมคะแนนความผิด และส่วนที่ ๔ การลงโทษ ซึ่งมาตรการการลงโทษที่กำหนดไว้ใน หมวดนี้ คือ การตัดคะแนนความประพฤติ และการสะสมคะแนนความผิด ตลอดจน การแจ้งให้ผู้ปกครองทราบเพื่อหาทางแก้ไข โดยมีความมุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน และเพื่อเจตนาที่จะแก้นิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียนให้รู้สำนึกในความผิดและ กลับประพฤติตนในทางที่ดีต่อไปเป็นสำคัญ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจ

/อ้างการที่...

ทางการเมืองการปกครองของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีได้ทำทัณฑ์บนไว้แล้วสำหรับการกระทำผิดระเบียบในครั้งก่อนดังกล่าวมารวมพิจารณาเป็นเหตุในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนประจำหอพักของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ได้ อีกทั้งตามระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ หมวดที่ ๓ ส่วนที่ ๗ การพ้นจากความ เป็นนักเรียนประจำ ก็ได้กำหนดให้การเป็นนักเรียนหอพักโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง สิ้นสุดลงเพียงกรณีเดียว คือ เมื่อนักเรียนสิ้นสภาพการเป็นนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง เท่านั้น ระเบียบดังกล่าวหาได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้นักเรียนที่ยังมีสภาพเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง และเป็นนักเรียนประจำหอพักของโรงเรียน ให้พ้นจากความเป็นนักเรียนประจำหอพักของโรงเรียนได้แต่อย่างใด เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดียังคงมีสภาพเป็นนักเรียนของโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง อยู่และเป็นนักเรียนประจำหอพักของโรงเรียน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนที่มีที่อยู่หรือถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด และไม่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดตรัง ซึ่งผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีก็ได้มีความประสงค์ที่จะให้ผู้ฟ้องคดีอยู่ประจำหอพักของโรงเรียนต่อไป ในกรณีเช่นนี้ ตามระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ ข้อ ๑๓ ได้กำหนดเป็นบทบังคับให้ผู้ฟ้องคดีต้องอยู่ประจำหอพักของโรงเรียนเท่านั้น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดกฎระเบียบโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียน และคุณสมบัติการเป็นนักเรียนของโรงเรียน จึงให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียนหอพัก (นักเรียนประจำ) ของโรงเรียน จึงเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเพียงแต่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากหอพักตามระเบียบของหอพัก ไม่ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากโรงเรียนตามระเบียบของโรงเรียน กิติ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเจตนาเพียงเพื่อให้

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้กลับไปอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อให้การดูแลหรือสั่งสอนผู้ฟ้องคดี
 นอกเวลาเรียนเพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถที่จะดูแลหรือควบคุมผู้ฟ้องคดี
 นอกเหนือจากเวลาเรียนได้อีกต่อไป ก็ดี จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนข้ออ้างที่ว่า การให้ผู้ฟ้องคดี
 ออกจากหอพักเปรียบเทียบกับกับการลงโทษผู้ฟ้องคดีด้วยการให้ผู้ฟ้องคดีปรับเปลี่ยน
 พฤติกรรมตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้เพื่อเป็นการลงโทษนักเรียน นั้น เห็นว่า
 ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘
 ข้อ ๔ และข้อ ๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้วางระเบียบดังกล่าวโดยมีความ
 มุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน เพื่อเจตนาที่จะแก้ไขนิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียน
 ให้รู้สำนึกในความผิดและกลับประพฤติตนในทางที่ดีต่อไป โดยกำหนดโทษสูงสุดที่จะลง
 แก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิด คือ ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
 ซึ่งระเบียบโรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียน
 จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ อันเป็นระเบียบของสถานศึกษาว่าด้วย
 การลงโทษนักเรียนประจำที่ประพฤติผิดระเบียบหอพักของโรงเรียนก็ต้องอยู่ภายใต้บังคับ
 ของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ออกระเบียบของ
 สถานศึกษาดังกล่าวต้องผูกพันตามกฎหมายที่ตนออกมาใช้บังคับด้วยเช่นเดียวกัน เมื่อระเบียบ
 โรงเรียนจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ตรัง ว่าด้วยการอยู่ประจำของนักเรียนโรงเรียนจุฬาลงกรณ์
 ราชวิทยาลัย ตรัง พุทธศักราช ๒๕๔๙ ข้อ ๕ กำหนดให้คำว่า "การทำกิจกรรม" หมายความว่า
 การให้นักเรียนหอพักที่กระทำความผิด ทำกิจกรรมหรือบำเพ็ญประโยชน์ต่อตนเองหรือ
 ต่อสถานศึกษาหรือต่อสังคม ซึ่งสอดคล้องกับความมุ่งหมายของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
 ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง
 ให้นักเรียนหอพักที่กระทำความผิดออกจากหอพัก จึงมิใช่เป็นการให้นักเรียนทำกิจกรรม
 หรือบำเพ็ญประโยชน์ต่อตนเองหรือต่อสถานศึกษาหรือต่อสังคมตามความมุ่งหมายของการ
 ลงโทษนักเรียนตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้อนี้ไม่อาจรับฟังได้ สำหรับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด
 ที่ อ.๗/๒๕๔๖ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างมาในคำอุทธรณ์ นั้น เห็นว่า
 ข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าวเป็นกรณีผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนข้อบังคับ
 มหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๓ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม

๒๕๕๓ ข้อ ๓๔.๕.๒ เรื่องภาษาที่ใช้ในการเขียนวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อกำหนดให้นักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาต้องทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งแตกต่างกับข้อเท็จจริงในคดีนี้ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทุกข้อฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ ศร ๐๔๐๕๒.๐๐๒/๑๒๑ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ส่วนคำขออื่น ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

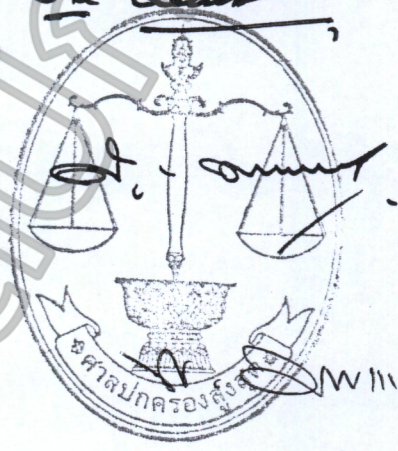
พิพากษายืน

นายวรารุช ศิริยุทธ์วัฒนา
ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีบริหารงานบุคคล
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มั่นศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายประนัย วณิชชานนท์

